

دوتا ۳۰۹	عهد جدید / ۲۲
	غلاطیان
S = معلم ۲ (تدریس توسط معلم ۲)	

(S) به برنامه " دوره شاگردسازی از رادیو " خوش آمدید. در این مجموعه تعلیمی، فرصت خواهید داشت با کتاب مقدس آشنا شوید. در حالی که به این برنامه گوش می‌دهید، در دفترتان، یادداشت بردارید یا برنامه را ضبط کنید. امروز رساله غلاطیان را معرفی می‌کنیم.

نکته ۱. نویسنده غلاطیان

نویسنده این رساله، پولس رسول است. او رسول است، زیرا از سوی هیچ انسانی فرستاده نشد، بلکه از سوی خدایی فرستاده شد که خود را از طریق عیسی مسیح آشکار ساخت. او این رساله را با استفاده از ضمیر اول شخص مفرد نوشت (۱: ۶ و ۱۰-۱۷). اما قبل از ارسال رساله، او محتوای رساله خود را با "همه برادرانی که به همراه او بودند" در میان گذاشت. کلیسای قرنتس گرچه هنوز بعنوان یک کلیسا سازمان‌دهی نشده بود، اما همین برادران، اولین گروه ایمانداران را در قرنتس تشکیل می‌دادند. برخی از آنها از یهودیانی بودند که به مسیحیت گرویدند، مانند پرسکله و اکیلا که از رم آمده بودند. از آنجایی که این رساله تذکری تند برضد معلمان مسیحی دروغین یهودی‌نژادی بود که از اورشلیم و از اسرائیل آمده بودند، بنابراین پولس لازم دید تا محتوای نامه را با اشخاص دیگری که برای قوم اسرائیل دل می‌سوزاندند در میان بگذارد. پولس قصد نداشت تعلیم عیسی را در متی ۱۸: ۱۵-۱۷ در خصوص توبیخ و نکوهش، زیر پا بگذارد.

نکته ۲. گیرندگان رساله به غلاطیان

تمام شواهد حاکی از آنند که اینگونه نبود که پولس این نامه را به کلیسای گمنامی در شمال غلاطیه نوشته باشد، بلکه او آن را خطاب به کلیسای شناخته‌شده واقع در جنوب غلاطیه نوشت. پولس و گروه او در طی اولین سفر بشارتی خود در بین سالهای ۴۷-۴۹ میلاد مسیح، کلیسایهایی را در شهرهای انطاکیه، قونیه، لستره و دربه که در ناحیه‌ای بنام غلاطیه جنوبی قرار داشتند، بنیاد نهادند. پیام انجیل در تمام آن نواحی منتشر شد (اعمال ۱۳: ۴۹). دیری نگذشت که معلمان دروغین یهودی از یهودیه به غلاطیه آمدند و به مسیحیان تعلیم دادند که در صورتیکه ختنه نشوند و احکام یهود را نگاه ندارند، نجات خواهند یافت (اعمال ۱۵: ۱).

پولس و گروه همراه او در آغاز دومین سفر بشارتی خود در سال ۵۰ میلاد مسیح، به شهرهای غلاطیه جنوبی، یعنی دربه، لستره و قونیه سفر کردند. سپس آنها به سفر خود ادامه دادند اما بسوی غلاطیه شمالی رفتند بلکه به سمت ایالت آسیا در غرب رفتند. "از میان نواحی پرجه و غلاطیه" عبور کردند، که شامل انطاکیه و نواحی اطراف آن می‌گردید که در نقطه شمالی‌تر واقع بودند. اعمال ۱۶: ۶ در مورد سفر آنها اشاره می‌کند، اما زکری از موعظه انجیل یا برقراری کلیساها در آن سفر، به میان نمی‌آورد. روح‌القدس آنها را به سمت تروآس هدایت فرمود و از آنجا به سمت مقدونیه و اخائیه در اروپا. مشخص است که پولس در دومین سفر بشارتی خود از غلاطیه شمالی عبور نکرد بلکه به غلاطیه جنوبی رفت، یعنی جایی که او تصمیمات شورای اورشلیم را به کلیسای موجود در غلاطیه جنوبی رساند و آن کلیسایهایی را که تحت حمله معلمان دروغین یهود قرار داشتند، تقویت کرد (اعمال ۱۶: ۵-۱).

پولس در نامه خود خطاب به غلاطیان بطور خاص با این دسته از معلمان دروغین یهودی به مجادله می‌پردازد، معلمانی که تلاش می‌کردند با تعالیم خود مبنی بر اینکه مسیحیان باید احکام یهود را نگاه دارند و بویژه مختون شوند، مسیحیان را یهودی بگردانند. این معلمان دروغین بر سر راه خود به سمت غلاطیه شمالی، امکان نداشت که از غلاطیه جنوبی عبور کرده باشند.

علاوه بر این، در رساله به غلاطیان، سه مرتبه به برنابا که به همراه پولس در کلیسای غلاطیه جنوبی فعالیت کرده بود، اشاره شده است (۲: ۱ و ۹ و ۱۳).

و بالاخره تنها در رابطه با این کلیسای واقعی در غلاطیه جنوبی است که پولس در شورای اورشلیم می‌توانست بگوید که حتی یک لحظه در مقابل معلمان دروغینی که به داخل کلیسای مسیحی نفوذ کرده بودند، کوتاه نیامده بود با این قصد که حقیقت پیام انجیل در کلیسای مسیحی تداوم داشته باشد (۲: ۴-۵). نتیجه‌گیری می‌شود که پولس رساله خود را به غلاطیان، خطاب به "گال‌ها" واقع در غلاطیه شمالی نوشت، بلکه او رساله خود را خطاب به کلیسای جنوب غلاطیه نوشت.

نکته ۳. تاریخ و مکان نگارش غلاطیان

دلایل متعدد محکمی وجود دارد که ثابت می‌کنند رساله به غلاطیان در حدود سال ۵۰ میلاد مسیح در شهر قرنتس نوشته شده است.

اول . "غلاطیان پس از تشکیل شورای اورشلیم نوشته شد"

برخلاف این نظریه که در غلاطیان تمام سفرهایی که پولس به اورشلیم انجام داد ذکر شده‌اند ، در غلاطیان ۲: ۱ این حقیقت اینگونه است: "بعد از چهارده سال با برنابا «باز» به اورشلیم رفتم". این گفته الزاماً بدان معنا نیست که او "برای دومین بار" به اورشلیم رفته باشد ، بلکه این تنها درباره سفری خاص به اورشلیم صحبت می‌کند که در طی آن سفر ، موضوع معلمان دروغینی که به داخل کلیساهای مسیحی نفوذ کرده بودند ، و همینطور رابطه بین مسیحیان یهودی و غیریهودی مورد بحث و شور قرار گرفته بود و در مورد اینها تصمیماتی اتخاذ شده بود. بنابراین آن سفری که در غلاطیان ۲: ۱ بدان اشاره گردیده ، باید سفر سوم پولس به اورشلیم در سال ۵۰ میلاد مسیح ، یعنی چهارده سال پس از سفری باشد که در غلاطیان ۱: ۱۸ بدان اشاره شده است. این سفر سوم در حین تشکیل شورای اورشلیم انجام شد ، یعنی زمانی که موقعیت پولس در رابطه با رهبران عالی‌مقام دیگری چون یعقوب ، پطرس و یوحنا رسماً تثبیت گردید.

دوم . "غلاطیان پس از دو سفری که قبلاً به غلاطیه انجام شده بود ، نوشته شد"

بر اساس غلاطیان ۴: ۱۳ ، پولس بطور ضمنی اشاره کرد که قبل از نوشته شدن این نامه ، او دو مرتبه به کلیساهای غلاطیه سر زده بود. سفر اول در طی اولین سفر بشارتی پولس بود که در اعمال ۱۳-۱۴ ذکر شده است. و سفر دوم در آغاز دومین سفر بشارتی او در سال ۵۰ میلاد مسیح بود که در اعمال ۱۵: ۳۶ تا ۱۶: ۵ ذکرش آمده است. پولس اشاره کرد که بعلت بیماری که توضیحی درباره‌اش نیامده ، در سفر اول او ناگزیر شد تا خدمت خود را بیشتر از آنچه که در ابتدا در ذهن داشت طول بدهد.

سوم . "غلاطیان مدت کوتاهی پس از مسیحی شدن غلاطیان نوشته شد"

بر اساس غلاطیان ۱: ۶ ، پولس شگفت‌زده بود که غلاطیان به این سرعت خدا را که با لطف خود آنها را در مسیح خوانده بود ، ترک کرده بودند و به سمت انجیلی دیگر که دروغین بود ، گرایش پیدا کرده بودند. بنابراین رساله به غلاطیان باید مدت اندکی پس از دومین سفر او به آنجا در سال ۵۰ میلاد مسیح نوشته شده باشد.

چهارم . "احتمال زیاد وجود دارد که غلاطیان در سال ۵۰ میلاد مسیح در قرن‌تس نوشته شده باشد"

، یعنی قبل از رسیدن تیموتائوس و سیلاس از تسالونیک (اعمال ۱۹: ۸-۱۰). این می‌تواند توضیحی باشد برای اینکه چرا پولس سلامها و دروهای این دو همکار خود را در رساله به غلاطیان حذف کرده است. پس از آنکه سیلاس و تیموتائوس از مقدونیه آمدند ، پولس رساله‌های اول و دوم به تسالونیکیان را از شهر قرن‌تس در سال ۵۰ میلاد مسیح نوشت. بدین ترتیب غلاطیان اولین و قدیمی‌ترین رساله بجا مانده از پولس می‌باشد.

نکته ۴ . موقعیت نوشته شدن و هدف رساله به غلاطیان

اول . "موقعیت نوشته شدن غلاطیان"

اعمال ۸: ۱-۳ و ۱۱: ۱۹-۲۱ ذکر می‌کنند که پس از جفای عظیمی که یهودیان اورشلیم بر مسیحیان یهودی‌نژاد وارد آوردند ، این عده از مسیحیان به نقاط دیگر پراکنده شدند و تا نواحی فنیقیه ، قبرس ، و انطاکیه در سوریه راه پیمودند. در ابتدا این مسیحیان یهودی‌نژاد پیام انجیل را تنها به یهودیان ساکن این نواحی موعظه کردند ، اما دیری نپایید که عده‌ای از یهودیان یونانی‌زبان اهل قبرس و قیروان ، انجیل را به غیریهودیان یونانی‌زبان نیز موعظه کردند. بسیاری از غیریهودیان به عیسی مسیح ایمان آوردند. در حدود سالهای ۴۴/۴۵ میلادی ، یعنی زمانی که بسیاری از غیریهودیان در انطاکیه به مسیحیت گرویدند ، برنابا ، پولس را به انطاکیه برد تا در کار خدمت در میان غیریهودیان به او کمک کند. در انطاکیه بود که بطور روشن مشخص گردید پیروان عیسی مسیح صرفاً فرقه‌ای منشعب از یهودیت نیستند ، بلکه ایمان و باورهای آنها در میان تمام ادیان موجود در امپراتوری روم یگانه و منحصر به فرد است. در انطاکیه بود که برای نخستین بار پیروان عیسی مسیح را مسیحی خواندند (اعمال ۱۱: ۲۵-۲۶).

بنابر این هنگامی که مسیحیان ظاهری یهودی‌تبار که از فرقه فریسیان بودند (اعمال ۱۵: ۵) شنیدند که غیریهودیان بدون نگاه داشتن احکام و بویژه بدون ختنه شدن ، و تنها بر اساس ایمان نجات می‌یابند ، بی‌درنگ مبارزه‌ای را علیه پولس و انجیل او آغاز کردند. آنها بدون آنکه دستوری از کلیسای اورشلیم دریافت کنند (اعمال ۱۵: ۲۴) ، عده‌ای را به کلیسای انطاکیه فرستادند تا به مسیحیان غیریهودی تعلیم دهند که بدون نگاه داشتن احکام و بویژه بدون ختنه شدن ، نمی‌توانند نجات بیابند. کلیسای انطاکیه نمایندگان را به اورشلیم ارسال داشت تا با دیگر رسولان و رهبران کلیسای اورشلیم موضوع را در میان بگذارند ، و در مورد رابطه بین عهدعتیق با پیام انجیل در عهدجدید ، و همینطور رابطه بین مسیحیان یهودی‌نژاد با مسیحیان غیر یهودی به تصمیم‌گیری بپردازند. تیطس که مسیحی غیریهودی بود ، بعنوان نمونه‌ای آزمایشی که مسیحیان یهودی‌نژاد را به چالش می‌طلبد ، به همراه آنان فرستاده شد (غلاطیان ۲: ۳). دو شورای مهم در اورشلیم صورت پذیرفت:

یک . "اجلاس خصوصی رهبران اورشلیم در سال ۵۰ میلاد مسیح". بر اساس توضیحات غلاطیان ۲: ۱۰-۱۲ ، این احتمال وجود دارد که قبل از تشکیل شورای اورشلیم که در اعمال ۱۵ توصیف شده ، اجلاسی خصوصی متشکل از مشایخ و رهبران تشکیل شده باشد. مشهود است که در مورد هر نکته اتفاق کامل آراء وجود داشته است. آنها متفق‌القول بودند که تیطس نمی‌بایست ختنه شود. آنها متفق‌القول بودند که باید از آموزه اساسی

نجات از طریق ایمان که مستقل از انجام اعمال شریعت بود، هم در رابطه با یهودیان و هم غیریهودیان حمایت و پشتیبانی شود. آنها تصمیم گرفتند تا از لحاظ محدوده جغرافیایی تقسیم‌بندی در ارائه خدمت انجام دهند، تا بدین ترتیب یعقوب، پطرس و یوحنا در میان یهودیان، و پولس و برنابا در میان غیریهودیان، انجیل را موعظه کنند. و آنها در این مورد متفق‌القول بودند که کمک به مسیحیان نیازمند اورشلیم نباید فراموش شود. در انتهای این اجلاس، رهبران اورشلیم که "ستون‌های کلیسا" خوانده می‌شدند با پولس و برنابا "دست رفاقت دادند".

یو. "شورای اورشلیم در سال ۵۰ میلاد مسیح". آن دسته از یهودیان مسیحی‌شده‌ای که متعلق به فرقه فریسیان بودند و به نادرست تعلیم می‌دادند که مسیحیان باید احکام یهود را نگاه دارند، در شورای اورشلیم فرصت یافتند تا از خود دفاع کنند (اعمال ۱۵: ۵). پس از آن پطرس رسول به همه یادآور شد که خود خدا به چه ترتیب برای طریق رستگاری تفاوتی مابین یهود و غیریهود قائل نبود (اعمال ۱۵: ۷-۱۱). پولس رسول درباره آیات و کارهای شگفت‌انگیز و معجزه‌آسایی که خدا در میان غیریهودیه‌ها انجام داده بود، گزارش داد. و یعقوب سخن را چنین خاتمه داد که آنچه که برای غیریهودیان در حال اتفاق افتادن بود، بطور روشن تحقق پیشگویی بعمل آمده در عهدعتیق بود (عاموس ۹: ۱۱-۱۲)، و اینکه آنها نباید برای آن دسته از غیریهودیه‌ای که بسوی خدا بازگشت می‌کردند، مشکل ایجاد کنند. یعقوب که مردی عملگرا بود، پیشنهاد داد که برخی از "ضروریات" از سوی غیریهودیان رعایت شوند (اعمال ۱۵: ۲۸)، یعنی رعایت در چیزهایی که برای نشان دادن محبت به برادران و احترام به "تصمیمات وضع شده" "الزامی بود" (اعمال ۱۶: ۴)، و این پیشنهاد در قالب "نصیحت" این امکان را برای مسیحیان یهودی و غیریهودی فراهم می‌آورد تا در این دوران درحال گذر، با یکدیگر در صلح و آرامش زندگی کنند (اعمال ۱۵: ۲۰-۲۱). شورای اورشلیم تحت هدایت روح‌القدس تعیین کرد که همه تنها بواسطه فیض و مستقل از انجام احکام نجات می‌یابند، خصوصاً آنکه ختنه شدن برای نجات یافتن ضرورتی ندارد. کلیه رسولان، پیران و تمام کلیسا به اتفاق رأی رسیدند و تصمیم‌های خود را نوشتند و به کلیه کلیساهای مسیحی اعلام کردند (اعمال ۱۵: ۲۲-۲۹ و یوحنا ۱۶: ۱۳).

اما در این بین، معلمان دروغین یهودی‌نژاد، پولس را در هر جا تعقیب کردند و تلاش کردند تا دست‌آوردهای او را در میان غیریهودیان از بین ببرند. تقصیر آنها از سویی به عمل نکوهیده پطرس در شهر انطاکیه باز می‌گشت، یعنی زمانی که پطرس از معاشرت با غیریهودیان خودداری کرده بود (غلاطیان ۲: ۱۱-۱۲). این معلمان دروغین در نواحی غلاطیه نیز سفر کردند و اصرار داشتند مسیحیان غیریهودی باید برای نجات یافتن، ختنه شوند (غلاطیان ۵: ۲-۳ و ۶: ۱۲). این معلمان دروغین منکر لزوم ایمان آوردن به عیسی مسیح نبودند، اما به شدت اعلام می‌کردند که برای نجات یافتن، رعایت برخی از الزامات احکام و مناسک یهود، به همان نسبت دارای اهمیت است (غلاطیان ۴: ۹-۱۰). این معلمان یهود "انجیلی متفاوت" از انجیل پولس و عظمی می‌کردند. انجیل آنها عبارت بود از "انجیل مسیح بعلاوه انجیل رعایت احکام" که متشکل بود از ایمان آوردن به عیسی مسیح "بعلاوه" اطاعت از احکام عهدعتیق بعنوان شرط لازم نجات. آنها محض دفاع از خود، کاری کردند که نسبت به پولس سوءظن ایجاد شود. آنها سعی کردند پولس را بی‌اعتبار سازند و این کار را با این ادعا انجام دادند که رسالت پولس نه از طرف خدا نبوده، بلکه از طرف انسان است، و بنابراین انجیلی که او موعظه می‌کرد از منابع دست دوم رسیده بود (غلاطیان ۱: ۱ و اول قرن‌تینان ۹: ۱ و آیات بعدی).

پولس به دردمس آفرین بودن این معلمان دروغین یهودی‌نژاد بخوبی واقف بود و اینکه آنها تنها ظاهراً مسیحی بودند. آنها عاری از صداقت بودند و ثبات عمل نداشتند زیرا در حالی که دیگران را ناگزیر می‌ساختند تا احکام را نگاه دارند، اما خود ایشان در نگاه داشتن احکام ناموفق بودند (غلاطیان ۶: ۱۳). هدف آنان این بود تا مسیحیان "غیریهودی" را نسبت به پولس دلسرد کنند، و اینکه خود از آزار "یهودیان" در امان باشند، و فخر بفروشند که آنها "غیریهودیان" را قانع ساخته‌اند تا آیین "یهودی" ختنه را بپذیرند. برخلاف این معلمان دروغین، پولس تنها درباره "انجیل مسیح مصلوب" موعظه می‌کرد (غلاطیان ۴: ۱۷ و ۶: ۱۲-۱۴).

دوم. "هدف از نوشتن غلاطیان"

از آنجا که بسیاری از مسیحیان غلاطیه به این معلمان دروغین که به داخل کلیسا نفوذ کرده بودند، گوش سپردند، پولس رساله خود را خطاب به غلاطیان به دو منظور نوشت:

یک. "هدف نخست او دفاع از آموزه نجات بود". عده‌ای از مسیحیان گرفتار این تفکر غلط و افراط‌آمیز شده بودند که "با انجام اعمال شریعت می‌توانستند نجات بیابند". پولس در پاسخ به این تحریفی که در آموزه نجات صورت گرفته بود، تعلیم داد که یهودیان و غیریهودیان هر دو، بدون نگاه داشتن احکام و تنها از طریق فیض خدا که توسط ایمان آوردن به عیسی مسیح عمل می‌کرد، می‌توانستند نجات بیابند. هر که سعی کند نجات خود را از طریق نگاه داشتن احکام شریعت بدست بیاورد، باید بصورت صددرصد احکام را نگاه دارد. اما از آنجا که هیچکس تابحال بطور کامل نتوانسته و نمی‌تواند احکام را نگاه دارد، بنابراین هیچکس بوسیله نگاه داشته احکام نجات نخواهد یافت. هر که تلاش کند احکام را نگاه دارد اما در این کار توفیق کامل نداشته باشد، زیر لعنت قرار دارد. اما هر که به عیسی مسیح ایمان بیاورد نجات خواهد یافت، زیرا مسیح بجای او تحقق احکام را کامل کرد و بجای او لعنت تمام گناهانش را بر خود گرفت (غلاطیان ۳: ۱۰-۱۴).

دو. "هدف دوم او دفاع از آموزه فیض بود". عده‌ای دیگر از مسیحیان گرفتار تفکر افراط‌آمیز دیگری شده بودند، یعنی اینکه "انها بطور کامل خود را از انجام اعمال شریعت آزاد می‌دیدند". آنها تصور می‌کردند هر قدر

که بخواهند می‌توانند گناه کنند ، زیرا توسط فیض ، نجات یافته‌اند. پولس در پاسخ به این اندیشه تحریف‌شده در خصوص فیض ، تعلیم داد که هر شخص مسیحی که در آزادی روح‌القدس پیش رود ، به خواسته‌های نفس عمل نخواهد کرد ، بلکه ثمرات روح را در خود نشان خواهد داد (غلاطیان ۵: ۱۳-۲۶).

نکته ۵. تقسیم‌بندی غلاطیان

این عنوان را می‌توان بر رساله پولس به غلاطیان می‌توان نهاد: "غلاطیان - انجیل عادل‌شمردگی از طریق ایمان ، بدون انجام اعمال شریعت". این رساله در خصوص عادل‌شمردگی ما که به آزادی ما منجر شد ، عیسی مسیح را بصورت مصلوب معرفی می‌کند.

"مضمون" رساله به غلاطیان در غلاطیان ۲: ۱۶ و ۲۰-۲۱ آمده است: "انسان با اجرای احکام شریعت ، هرگز در نظر خدا پاک و بی‌گناه به حساب نخواهد آمد ، بلکه فقط با ایمان به عیسی مسیح ، پاک و بی‌گناه محسوب خواهد شد ... ما نیز به عیسی مسیح ایمان آوردیم تا از این راه مورد قبول خدا واقع شویم ، نه از راه انجام شریعت یهود."

رساله به غلاطیان می‌تواند به سه بخش تقسیم شود:

"بخش ۱. منشأ انجیل در غلاطیان ۱-۲". انجیلی که پولس موعظه می‌کرد ، ساخته و پرداخته فکر انسان نبود بلکه از سوی خدا داده شده بود. پولس آن را از هیچ انسانی دریافت نکرد ، بلکه آن را از طریق مکاشفه‌ای که از مسیح داشت ، دریافت داشت (۱: ۱۱-۱۲). تنها یک پیام انجیل واحد وجود دارد و هر که انجیلی دیگر وعظ کند ملعون است (۱: ۶-۹). رسولانی که در اورشلیم بودند بطور کامل با انجیلی که پولس در هر جا موعظه می‌کرد ، موافق بودند (۲: ۷-۹).

"بخش ۲. دفاع از پیام انجیل ، در غلاطیان ۳-۴". احکام عهدعتیق ، افراد نامطیع را ملعون می‌نامید. مسیح با مصلوب شدن خویش ، تمام کسانی را که به او ایمان بیاورند ، از این لعنت آزاد می‌کند (۳: ۱۰-۱۴). این وعده یا عهد بسیار برتر از احکام شریعت است و همچنان در حال عمل کردن است. عهد ، بسیار قبل از آمدن شریعت دریافت شده بود و مستقیماً از سوی خدا آمده بود ، در حالیکه شریعت ۴۳۰ سال بعد ، از طریق وساطت موسی آمد (۳: ۱۵-۲۰). شریعت ، عهد خدا را باطل نساخت ، زیرا هدف از دادن شریعت آن بود تا گناهکار بودنمان را به ما نشان دهد ، و ما را بسوی مسیح هدایت کند (۳: ۲۱-۲۴). معلمان دروغین که انجیل راستین را تحریف می‌کردند ، باعث می‌شدند تا غلاطیان اینک "اسارت و بندگی پیشین خود را به خدانشناسی" با "اسارت و بندگی به یهودیت" معاوضه کنند (۴: ۸-۱۱). در تاریخ عهدعتیق ، این دستور ثبت شده که باید زن کنیز و پسر او را که هیچگاه سهمی در میراث زن آزاد و پسر او نخواهند داشت ، دور ساخت. به غلاطیان توصیه شده تا "زن کنیز و پسر او را" که "نمایانگر اسارت به شریعت است" از خود دور کنند ، و به "زن آزاد و پسر او" ببینند ، که "نمایانگر آزادی است که در اتحاد با مسیح یافت می‌شود" (۴: ۲۱-۳۱).

"بخش ۳. کاربرد انجیل در غلاطیان ۵-۶". "معلمان دروغین سعی می‌کردند عادل‌شمردگی از طریق نگاه داشتن احکام را با عادل‌شمردگی از طریق ایمان در هم بیامیزند". این کاملاً ناشدنی است. هر که سعی کند با انجام اعمال شریعت عادل گردد ، از مسیح دور می‌شود و نمی‌تواند عادل گردد (۵: ۲-۴).

از یک سو ، وقتی توسط ایمان به عیسی مسیح عادل شمرده شده اید ، از تلاش برای عادل گردیدن توسط انجام اعمال شریعت آزاد شده اید. مسیح ، مسیحیان را آزاد ساخت بطوریکه بتوانند در آزادی از تلاش برای نجات دادن خویش ، زندگی کنند (۵: ۱). از سویی دیگر ، هنگامی که توسط ایمان به عیسی مسیح عادل شوید ، آزاد نیستید تا در گناه زندگی کنید و شهوات طبیعت گناه‌آلود خود را بعمل آورید (۵: ۱۳). هر مسیحی که بوسیله روح مسیح زیست می‌کند ، طبیعت گناه‌آلود خود را مصلوب خواهد ساخت و ثمرات روح‌القدس در او دیده خواهد شد (۵: ۱۶-۲۶). آزادی واقعی به معنای نادیده گرفتن احکام نیست ، بلکه به معنای خدمت به یکدیگر از روی محبت است ، و محبت شریعت را کامل می‌گرداند (۵: ۱۳-۱۴). آزادی واقعی ، بارهای دیگران را متحمل می‌شود ، و تمام چیزهای نیکو را با معلمان خود سهیم می‌سازد ، و آن چیزهایی را انجام می‌دهد که روح‌القدس را خشنود می‌گرداند و هیچگاه از نیکوکار بودن ، بویژه نسبت به مسیحیان خسته‌خاطر نمی‌شود (۶: ۱-۱۰).

نکته ۶. پیام اصلی غلاطیان

اول. "شریعت و فیض"

پولس آنقدر وسعت‌اندیش است که ظرفیت پذیرش "فیض مطلق خدا" را در کنار "مسئولیت انسانی" در خود دارا است. پولس از کنار گذاشتن فیض خدا و از پذیرفتن آنکه عدالت از طریق انجام احکام بدست بیاید ، امتناع می‌ورزد (۲: ۲۱). شریعت ، نیازمان را به نجات به ما نشان می‌دهد. فیض خدا ، به ما نشان می‌دهد که بواسطه کار تکمیل شده مسیح بر روی صلیب ، ما کاملاً نجات پیدا می‌کنیم. ما بواسطه فیض مطلق الهی است که نجات پیدا می‌کنیم و این وظیفه انسانی بر دوش ما نهاده شده تا با محبت یکدیگر را خدمت کنیم.

دوم. "اعمال و ایمان"

معلمان دروغین انجیل دیگری مبتنی بر عادل‌شمردگی از طریق اعمال شریعت را که مستقل از ایمان باشد ، موعظه می‌کردند. اما پولس انجیل عادل‌شمردگی از طریق ایمان را جدا از انجام اعمال شریعت موعظه می‌کرد

(۲: ۱۶). "انجام اعمال ، انسانها را و می‌دارد تا در جهت بدست آوردن رستگاری ، شخصاً تلاش کنند. اما ایمان انسانها را آزاد می‌کند تا رستگاری را دریافت کنند".

سوم. "کارهای طبیعت گناهکار و ثمره روح القدس"

طبیعت گناهکار ما را به سمت گناه سوق می‌دهد. اما روح القدس هر روزه ما را بر گناه پیروزمند می‌سازد و ما را مبدل به مسیحیانی پرثمر می‌گرداند (۵: ۱۹-۲۳).

چهارم. "آیین ختنه و صلیب"

آن عده‌ای که عقیده دارند ختنه شدن برای نجات ضروری است ، نجات نمی‌یابند و آزاد نیستند ، بلکه غلامانی هستند که ناگزیر از اطاعت تمام احکام شریعت می‌باشند. و آنها ملعون می‌باشند ، زیرا قادر به نگاه داشتن شریعت نیستند (۵: ۳ و ۱۰: ۳). افرادی که ختنه می‌شوند ، سعی می‌کنند از آزار یهودیان در امان باشند. و افرادی که آیین ختنه را ترویج می‌کنند فخر می‌فرشند که موفق شده‌اند یک غیریهودی را یهودی بسازند (۶: ۱۳-۱۴). تنها مرگ عیسی مسیح بر روی صلیب است که انسانها را از لعنتی که شریعت به همراه آورد نجات می‌بخشد (۳: ۱۳-۱۴) ، و انسانها را از عصر شریر حاضر رهایی می‌دهد (۱: ۴) ، و طبیعت گناهکار انسانها را با تمامی شهوات و خواسته‌هایشان مصلوب می‌سازد (۵: ۲۴).

تکلیف برای هفته آینده

اول . در طول هفته آینده ، افسسیان ۱-۶ را بخوانید. دو هفته بعد ، به معرفی رساله به افسسیان خواهیم پرداخت.

دوم. کتابهای دستورعمل "بروید و ملکوت خدا را موعظه کنید" را ملاحظه کرده و به آدرس اینترنتی www.dota.net مراجعه کنید . این آدرس را به حروف تکرار میکنم

سوم. هر شنبه تا چهارشنبه به برنامه " دوره شاگردسازی از رادیو " گوش دهید .